

SATURS

Grāmatā stāstīšu	5
Bērnība	9
Pagātne.....	23
Tagadne.....	29
Nākotne.....	37
Māksla	41
dzīvot.....	41
Ģimene	49
Mīlestība	51
Laimīgas ģimenes dzīves atslēga	54
Visiem ir vajadzīgas mājas.....	63
Draugi.....	73
Vecums.....	77
Ciešanas un zaudējumu sāpes.....	89
Pastaiga atmiņās	95

Grāmatā stāstīšu par dzīvi, laiku, kurā dzīvojam, par mums visiem, kuru piedzīvotais var kalpot citiem par pieredzi, par bērnu audzināšanu, par savstarpējām attiecībām, par ģimeni un mājām, par atziņām un secinājumiem, raugoties no mūsdienu skatupunkta, domāšanas un sapratnes. Stāstīšu par atmiņām – gan patīkamām, gan nepatīkamām, jo atmiņas un atziņas palīdz dzīvot un saprast dzīves vērtību. Tāpat kā lasīt grāmatu – dzīves grāmatu.

Mēdz teikt, ka latvieši ir lasītāju tauta.

Kāpēc mēs lasām grāmatas?

Ko tās mums dod?

Lasīšanai ir liela loma dzīvesprieka saglabāšanā un dzīves gudrības izzināšanā, jo laba literatūra paplašina redzesloku un bagātina garīgo pasauli. Labā literatūrā ir sastopams viss, neviens sākums nav pārāk mazs, neviens atgādinājums nav nebūtisks. Lai atgūtos no dienas steigas, sīkām vai lielām raizēm, ir nepieciešams garīgi veldzēties. Dažreiz tieši cilvēka stāsts ir vairāk vajadzīgs nekā rūpes un maize. Grāmatas ir dzīves līdzgaitnieki. Grāmatas tāpat kā cilvēki parādās tavā ceļā tad, kad tās tev ir visvairāk vajadzīgas. Lasīšana, pārceļšanās izdomātu tēlu pasaulē dod enerģiju un līdzsvaru, jo neko nevar atrisināt vien sēžot un ļaujot domām, atmiņām un vientulībai nolaisties sev pāri kā tumšam plūvuram. Grāmatas noder dzīves dziedināšanai – izjūtu dziedināšanai, kuras netiek atzītas par slimībām. Grāmatas dara dzīvi gaišāku, mudina dzīvot ar smaidu un kaut vai uz dažām stundām ļauj aizmirst par paša dzīves smagumu.

Grāmatās jūs atradīsiet stāstus gan par mīlestību un skumjām, gan zaudējumu sāpēm – par visu, kas mums svarīgs. Tās rada līdzpārdzīvojumu visdažādākajām cilvēcisko jūtu izpausmēm. Piepeši lasītājs attopas, ka ir ierauts attiecību, pārdomu un notikumu virpulī, jo izlasītais kaut kādā mērā ir vēstījums arī par viņu – visi esam mīlejuši, meklējuši savu dzīves ceļu, vēlējušies būt laimīgi. Lasot grāmatu var ne tikai atpūsties vai kļiedēt vien-

tulību vakaros, bet arī daudz ko pārdomāt, reizēm pat paraudāt – par sevi, par aizvadītajiem gadiem. Un kļūst vieglāk. Bet var jau būt arī otrādi – domājot par savu dzīvi un sajūtot pirmo asaru kņudoņu, jāņem grāmata, jo izdzīvota citu dzīve palīdz vairot ticību savām spējām un iedvesmo pārvarēt robežas arī paša dzīvē, iedrošina kaut ko darīt, lai to mainītu.

Dzīve ir pārsteigumu pilna. Pat visdrūmākajos brīžos var atspīdēt cerību stariņš, un viss var vērsties uz labu.

Dzīve ir ceļojums. Katram jāatrod savs ceļš. Katram, kurš nonācis dzīves krustcelēs, pašam jāizlemj, pa kuru ceļu doties tālāk, jo priekšā tik daudz iespēju un uz katru jautājumu ir saņemamas vairākas atbildes. Cilvēkam var šķist, ka viņam nav vērts kaut ko mainīt, ka viņa noietais ceļš ir tik bedrains, ka vairs nav cerību nākotnē rast citādāku. Tomēr uz ceļa vienmēr ir kāds punkts, no kura iespējams nospraust jaunu maršrutu un turpināt dzīvi savādāk. Protams, laiku pa laikam nāksies arī kaut ko zaudēt, bet ir jāiet tālāk. Kurš teicis, ka ceļš būs bez grambām? Arī pa bedrainu ceļu var virzīties uz priekšu. Jā, cilvēks reizēm arī pakrīt, bet tas nenozīmē, ka viņš nevar piecelties un turpināt savu ceļu.

Nav sajūta, ka esi laimīgs?

Nav norāžu par to, kā būt laimīgam?

Lai meklē kaut kur pasaulē – laime ir tevī! Laime ir tikai prāta stāvoklis. Tici tai! Laimi vajag vest sev līdzi, pareizāk sakot, lolot sevi. Protams, reizēm reālajā dzīvē par spīti visām mūsu pūlēm un pozitīvajai domāšanai miers no mums bēg. Nepatīkamais vienmēr būs līdzās. Bet, ja mēs to drosmīgi pieņemsim, ja ticēsim, ka visu var mainīt, ja meklēsim nepatīkamajā labo, tad spēsim tikt galā. Pat tad, kad esam skumju sagrauzti, sāpju nomocīti, apstākļu ierobežoti. Tas, kā mēs sagaidām, uzņemam un pabeidzam katru dienu, ir atkarīgs tikai un vienīgi no mums pašiem. Protams, jauki, ja ir sapņi, taču vēlmes ne vienmēr mēdz piepildīties. Un, esot vien nākotnes gaidās, neievērojam

pašreizējās dzīves nianšes un nespējam saskatīt to skaistumu, ko dzīve piedāvā. Patiesībā dzīvē viss ir daudz vienkāršāk, ja pieņem to tādu, kāda tā ir, ideāla tik un tā nebūs. Mēdz teikt, ka nīgrs cilvēks atradis trūkumus pat paradīzē.

Mums katram ir savs dzīves stāsts. Es esmu iemācījusies novērtēt to skaistumu un prieku, ko dzīve sniedz. Esmu sapratusi, ka vajag iemācīties dzīvot šodien – tagad, ka vajag ar prieku baudīt atvēlēto dzīves laiku. Grāmatas „Pieredzes krustceļi” uzrakstīšanai es izmantoju gan savu dzīves pieredzi – pārdzīvojumus, domas, novērojumus un secinājumus, gan atziņas, ko esmu lasījusi citu autoru darbos. Ikvienam no mums ir atšķirīgs skatījums. Savas problēmas katram, protams, jārisina pašam, tomēr jāpalūkojas arī, kā to dara citi. Reizēm ir svarīgi dažas lietas pārdomāt vairākkārt, lai rastu atbildi, kā iespējams mainīt vienu vai otru iesīkstējušu problēmu. Mēs neviens nevaram būt zinoši visās jomās, tomēr mums ir nepieciešams saprast lietas un procesus, kas tieši vai pastarpināti attiecas uz mums. Es nepiedāvāju universālu līdzekli, kas var aizstāt katra paša pieredzi, jo nav jēgas piedāvāt gatavus secinājumus, iekams nav gūta sava pieredze. Es negribu nevienu pārliecināt, bet gan rosināt domāt no kurienes viss sācies, izprast to, kas notiek, meklēt iespēju novērst nepatīkamo un atjaunot sevī zudušo mieru. Varbūt manas atziņas noderēs dzīves labākai izpratnei un sakārtošanai, palīdzēs ieraudzīt un atrast savu ceļu, nesalūzt grūtību priekšā un rast atbildi uz tiem daudzajiem jautājumiem, kurus uzdod pati dzīve. Dzīves jēga – ticēt un darīt, pieņemt, izturēt un nekrīst izmisumā. Un reizēm palūkoties uz to visu arī ar humoru.

Ja tev nav humora izjūtas, tad tev vismaz jābūt sajūtai, ka tev ir humora izjūta.